

“Sizdeki ümidin nedenini soranlara yanıt vermeye her zaman hazır olun”

(1Pt 3,15)

Sevgili Kardeşlerim,

Geçtiğimiz yıl, yıllık pastörel mektubumda sizlere şu konuyu vererek üzerinde yoğunlaşmanızı tavsiye etmişim: *“Hıristiyan olmayan bir dünyada Hıristiyan gibi yaşamak ve düşünmek”*. Bir araya geldiğinizde ve kiliselerinizde bu konuyu düşünüp düşünmediğinizi bilmiyorum, ama gelecekte bunu yapmanız için sizi teşvik etmek isterim.

İlk mektubumdaki o mesaja ek olarak, Havari Pavlus’un Türkiye’li Hıristiyanlara yönelttiği bir sözü de sizlere hatırlatmak isterim: **“Sizdeki ümidin nedenini soranlara yanıt vermeye her zaman hazır olun” (1Pt 3,15)**.

Bu yıl Anadolu Kilisemizin yaşadığı sıkıntıları hepimiz duyduunuz. Trabzon’da Don Andrea Santoro’nun öldürülmesi, Samsun’da P. Pierre Brunissen’in bıçaklanması, Mersin’de din adamlarına yapılan saldırı, Adana Kilisesi’nin kapanması, bir kısım yerel basının bize karşı yaptığı yayınlar...

Bu durumlar karşısında, yaşayabileceğimiz tehlikeler şunlar olabilir: kendi içine kapanmak, korku nedeniyle kalabalıkta yok olmak ve –çoğu zaman– malesef yalnızca ekonomik olarak yaşamını sağlayabilmek için çıkar gözeterek yaşamak. Bu zorluklar karşısında ümidimizin kırılması normaldir. Aynı ayartılmaları benim de geçirdiğimi size itiraf etmeliyim.

Peki ne yapmalı? Bu olayları vicdanımızla karşılamalı ve bir anlam elde etmeliyiz. Tanrı bize sadece Kutsal Kitap ile konuşmuyor, olaylar ve insanlar aracılığı ile de konuşuyor.

Örneğin, RAB bize Don Andrea’nın ölümü ile ne söylüyor? Bize hatırlatıyor ki, bu dünyada İsa’nın tanığı olmak kolay değil, hatta

riskli. Bugün de okuduğumuz parçada, İsa'nın önceden söyleyip sonradan yaşadığı gibi, “öyle bir zaman gelecek ki sizi öldüren herkes Tanrı'ya hizmet ettiğini sanacak” sözü doğru değil mi? (Yuh.16,2)

Aynı şekilde Rab, Don Andrea'nın ölümüyle bize şunu hatırlatıyor: “aynı anda iki patrona hizmet edilemez”. Bazı durumlarda hem insanların beğenisini kazanmak ve aynı anda Mesih'in kulu olmak mümkün değildir. (Gal 1,10). Bu din adamının kurban oluşu, bizim Hıristiyan kimliğimizi yeniden ele almamız için bir davettir.

Bu kimlik, çocuklukta ebeveynlerden miras alınabilir. Büyük kişiler de bir seçim yaparak bu kimliğe sahip olabilirler ve hayatın çeşitli durumlarında bu kimlik açığa çıkmalıdır, gizli bir antlaşma olmamalıdır. Biz günün belli saatlerinde Hıristiyan adını taşıyoruz, her zaman taşıyoruz. Aynı zamanda Hıristiyan olmak ve Hıristiyanca hareket etmek, kendini Mesih ile karşılaştırmak demektir. O, bizim devamlı bakmak zorunda olduğumuz aynadır. İşte bu çerçevede O'nunla birlikte inancımız ve umudumuz büyümelidir. Hayat bize bir insana olan inancımızın ve umudumuzun gelişmesi için birlikte zaman geçirmek ve sürekli bir iletişim kurmak gerektiğini öğretmedi mi? Bize yabancı olan birine güvenmeyiz ve ona umut bağlamayız.

Bizim için “iman” ve “güven” aynı şeyi ifade etmektedir. Dürüst olan, bizi kandırmayan ve bizi seven birine kendimizi teslim etmek anlamına gelir.

Biz Rab İsa'ya iman ediyoruz, peki O'na güveniyor muyuz? O'na güvenirsek, O'na umut da bağlayabiliriz. Bu şekilde hayatın fırtınalarında batmayız.

İsa'nın Petrus'u Genezaret Gölü üzerinde yürüyerek yanına çağırdığı hikayeyi hatırlayın (Mt 14,30). Petrus kararlı bir şekilde kayıktan iniyor ve dalgaların üzerinde yürümeye başlıyor. Ama sonra yavaş yavaş batmaya başlıyor çünkü onu çağıran kişiye olan güveni azalıyor.

Sevgili kardeşlerim, bu olay bizim hayatımız için bir öğretilerdir. Gösteriyor ki umut, sabır ile birleşmeli, bazı anlarda ve bazı durumlarda değil, her zaman var olmalıdır.

Fransız bir yazar, Charles Peguy, iman, umut ve sevgiyi üç kardeş gibi düşünmüştür. İçlerinde en küçük olan umut bile heyecanı ile diğer ikisinin ilerlemesini sağlıyor. Size şunu söylüyorum, eğer

umut güçlü bir rüzgar gibi esmezse Mesih'teki imanımız tam olmaz diye düşünüyorum. İçimize bakalım. Umut olmazsa neşemizin, inancımızın, yaşama gücümüzün biteceği, kapısız ve penceresiz bir odada kalacağımız doğru değil mi? Hıristiyan umudu, gözlerimizi şimdiki zamanın ötesine çevirmemizi sağlamaktadır. Aziz Pavlus da yazdığı şu söz ile bize bunu hatırlatmaktadır: “Eğer yalnız bu yaşam için Mesih'e ümit bağlamışsak, herkesten daha çok acınacak kişileriz.”(1Ko 15,19).

Havari Petrus, bizden içimizdeki ümidin tanığı olmamızı istediğinde (1Pt 2,15), şu anda yaşadığımız yeryüzünde olgunlaşmış “Göklerin Hükümlerinde” meyvelerini veren ümitten bahsediyor, İsa'nın “Cennet” dediği şey de işte budur. Petrus'un “inancınızın tanığı olun” değil, “içinizdeki umudun tanığı olun” dediğini fark etmiş olmalısınız. Bunun sebebi açık: iman, düşünceleri açıklayabilme kapasitesiyle sınırlı ve teoride sınırlı kalırken umut hayatla iç içedir. Umut, inancımızın termometresidir.

Sevgili kardeşlerim, bu mektubuma size Anadolu Kilisemizin yaşadığı bazı zorluklardan bahsederek başladım. Şimdi sizi, yükselere bakıp ümistizliği ve mutsuzluğu yenmeye davet ediyorum. Çünkü bizim ölüp dirilen Mesih'teki umudumuz herşeyden daha güçlüdür. Ayrıca bu umudun kiliselerimizde doyup beslendiğini sözlerime eklemek isterim. Çünkü, bu iletişimle gelişen bir erdemdir. Umut etmeyi Kilise'de ve Kilise aracılığı ile öğreniyoruz. Bizim cennette olan kardeşlerimiz ve bizimle beraber yaşayan kardeşlerimiz umut etmemize yardımcı oluyorlar. Mesih, onları kullanıyor, hepsini kullanıyor. Hareketleriyle kötü örnek olup bize umut vermeyenleri bile, İsa'nın değışmezliğini anlayalım diye kullanıyor.

Eğer söylediğim gibi umut, insanlar arasında aktarılan ve paylaşılan bir erdem ise, cemaatlerimizde, yapılan organizasyonlarda ve haftalık ayinlerde daha çok vakit geçirmenin önemli olduğu sonucuna varırız.

Size hafta boyunca yapılan ayinlere katılan Hıristiyan sayısının az olduğunu itiraf etmeliyim. Biz de durumcul, teorik bir Hıristiyanlığın kurbanları mıyız? En azını yerine getirerek memnun olan müminler miyiz? Yoksa cemaat olmadan da kurtulabileceğimizi mi düşünüyoruz? Tabii ki bir cemaat isteyen ve onun arasında aranıp

bulunmak isteyen İsa'nın düşüncesi bu değildi. ("Nerede iki ya da üç kişi benim adımla toplanırsa, ben de orada onların arasındayım" Mt 18,20).

Sevgili kardeşlerim, bu yıl Papa 16. Benediktus Hazretleri ziyaretimize gelecek. Biliyorsunuz ki Patrik Bartolomeos Hazretlerini, Patrik Mesrob Mutafyan'ı ve diğer dini başkanları ziyaret edecek. Gezisi sırasında 1 Aralık tarihinde de Türkiye'li Katoliklerle bir araya gelecek. Geçtiğimiz aylarda yaşanan onca olaydan sonra size söyleyebilirim ki bizim umudumuzu yenilemek ve canlandırmak için bizlerle buluşacak. Papa Hazretlerinden, Aziz Petrus'un şu sözlerini duymayı bekliyorum, hatta duyacağımdan eminim: **“Sizdeki ümidin nedenini soranlara yanıt vermeye her zaman hazır olun” (1Pt 3,15)**

Rab sizinle olsun ve sizler de O'nunla olun.

Sizi kutsuyorum

+ Luigi, episkoposunuz

“Theofilos” Din eđitim Merkezi